

Sygn. akt VII U 326/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość renty, odsetki, waloryzację renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania L. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 13 stycznia 2015 r. znak:(...)

oraz od decyzji z dnia 2 marca 2015 r. znak (...)

- oddala odwołania.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2015 r. **L. B.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 stycznia 2015 r. znak: (...). Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie art. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że organ rentowy przyjął jedynie 4 miesiące pobierania zasiłku dla bezrobotnych, podczas gdy pobierał ten zasiłek przez 9 miesięcy. Ponadto przyjęcie do okresów nieskładkowych jedynie okresu studiów od 1 października 1969 r. do 24 października 1974 r. z pominięciem okresu 65 dni zwolnień lekarskich oraz 21 dni zwolnienia z tytułu operacji biodra w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych. W ocenie odwołującego niejasne jest, czy w decyzji organu rentowego została uwzględniona waloryzacja począwszy od 1 marca 2013 r., a ponadto niejasne jest wskazanie przez organ rentowy kwoty 147 zł. Odwołujący wniósł również o wypłatę na jego rzecz ustawowych odsetek za zwłokę w kwocie 4.882 zł (odwołanie k 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 marca 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania L. B. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odwołania organ rentowy wyjaśnił, że zaskarżona decyzja została wydana celem wykonania wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r., a na jej podstawie ustalono wysokość przyznanej odwołującemu ww. wyrokiem renty z tytułu trwałej częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy przedstawił dokładne wyliczenia wysokości renty z uwzględnieniem waloryzacji w latach 2013 i 2014. Wyjaśnił również, że uwzględnił wszystkie okresy składkowe

i nieskładkowe zgodnie z przepisami ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a ponadto wydał skarżoną decyzję w terminie zgodnie z art. 118 ust. 1 ww. ustawy, wobec czego roszczenie o odsetki jest niezasadne (odpowiedź na odwołanie k. 9-11 a.s.).

Ponadto L. B. odwołał się od decyzji o przeliczeniu renty z dnia 2 marca 2015 r. znak: (...) wskazując, że decyzja ta jest sprzeczna z prawem w zakresie zmniejszenia świadczeń przed zakończeniem postępowania administracyjnego w Urzędzie Pracy i brak terminu zakończenia potrąceń. Ponadto odwołujący wskazał, że dokonano mu potrącenia bez dokumentów podstawowych. W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie ww. odwołania wskazując, że na podstawie skarżonej decyzji dokonał waloryzacji przysługującego odwołującemu świadczenia w świetle obowiązujących przepisów (k. 1-10, 11 a.s. VII U 592/15).

Zarządzeniem z dnia 5 maja 2015 r. sprawa została połączona ze sprawą 326/15 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 15 a.s. VII U 592/15).

Pismem procesowym z dnia 1 marca 2017 r. odwołujący rozszerzył swoje odwołanie o roszczenie o wypłatę świadczenia do wysokości faktycznego wskaźnika podstawy wymiaru, który według decyzji z dnia 13 września 2012 r. wynosi 404,17%, z zastrzeżeniem korekty roku 1999 (k. 119 a.s.).

Pismem procesowym z dnia 12 czerwca 2017 r. odwołujący rozszerzył swoje odwołanie o decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 maja 2017 r. w przedmiocie odmowy przyznania mu odsetek za opóźnienie w wydaniu decyzji (k. 153 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. B. miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. (decyzja ZUS ws. renty k. 22 a.r.).

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. organ rentowy odmówił przyznania L. B. dalszego prawa do renty od dnia 1 marca 2013 r. W odpowiedzi na powyższe L. B. złożył odwołanie na ww. decyzję do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, inicjując tym samym postępowanie o sygn. akt VII U 1495/13. Postępowanie zostało zakończone wyrokiem z dnia 21 listopada 2014 r., na podstawie którego decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. zmieniono w ten sposób, że przyznano L. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22 sierpnia 2013 r. na stałe (decyzja ZUS z 18.03.2013 r. k. 33 a.r., odwołanie k. 38 a.r., wyrok Sądu Okręgowego z 21.11.2014 r. k. 102 a.r., akta sprawy VII U 1495/13).

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 13 stycznia 2015 r. decyzję znak: (...) na podstawie której przeliczył rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 22 sierpnia 2013 r. wskazując, że renta przysługuje na stałe. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że należność za okres od 22 sierpnia 2013 r. do 31 stycznia 2015 r. w kwocie 62.356,33 zł oraz wyrównanie za okres od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. w kwocie 147 zł z tytułu doliczenia stażu – łącznie 62.503,33 zł, po odliczeniu zaliczki na podatek w kwocie 6.360,00 zł, składki na ubezpieczenie zdrowotne łącznie 5.625,30 zł, w tym odliczonej z podatku 3.844,01 zł, odliczonej ze świadczenia 781,29 zł, przekaże odwołującemu na rachunek w banku w kwocie 50.518,03 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru renty organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1993 roku do grudnia 2002 roku, przyjmując wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 405,12% i ograniczając go do 250%. Ponadto obliczając wysokość renty organ rentowy przyjął następujące wartości: kwotę bazową w wysokości 7.436,73 zł, po waloryzacji od 1 marca 2014 r. – 7.857,95 zł, okres składkowy – 37 lat i 3 miesiące, okres nieskładkowy – 5 lat. Ustalona przez organ rentowy wysokość renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (75%) wynosi 3.626,25 zł, po odliczeniu zaliczek odprowadzanych do urzędu skarbowego w kwocie 325,00 zł oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 326,36 zł – 2.974,89 zł do wypłaty (decyzja ZUS z 13.01.2015 r. k. 121 a.r.).

W okresie od 21 lutego 2012 r. do 20 lutego 2013 r. L. B. był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. z prawem do zasiłku. Prawo do zasiłku przysługiwało odwołującemu od dnia 22 maja 2012 r. do 20 lutego 2013 r. Decyzją z dnia 9 stycznia 2015 r. Urząd Pracy (...) W. orzekł o utracie przez L. B. statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku z dniem 22 sierpnia 2013 r. w związku z nabyciem prawa do renty, natomiast decyzją z dnia 30 stycznia 2015r. orzeczono o utracie statusu osoby bezrobotnej i prawa do zasiłku z dniem 1 lipca 2012 r. Za okres od 1 lipca 2012 r. do 20 lutego 2013 r. (decyzja z 24.02.2012 r. k. 4 a.s., zaświadczenia z UP (...) W. k. 111 a.r. i 118 a.r., pismo z UP (...) W. z 02.02.2015 r. k. 123 a.r.).

Pismem z dnia 2 lutego 2015 r. Urząd Pracy (...) W. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przekazanie kwoty 6.110,60 zł tytułem niezależnie pobranego świadczenia – zasiłku dla bezrobotnych z okres od 1 lipca 2012 r. do 20 lutego 2013 r. na konto Urzędu Pracy na podstawie art. 78 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (pismo z UP (...) W. z 02.02.2015 r. k. 123 a.s.).

Decyzją z dnia 2 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji renty przysługującej L. B. poprzez podwyższenie kwoty świadczenia o minimalną kwotę waloryzacji w wysokości 27,00 zł, ustalając wysokość świadczenia odwołującego od dnia 1 marca 2015 r. w kwocie 3.653,25 zł (decyzja ZUS ws. waloryzacji k. 19 a.s.).

W dniu 30 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał również decyzję, na podstawie której odmówił L. B. prawa do odsetek od świadczenia (decyzja ZUS ws. odsetek k. 124 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o załączone do akt sprawy i akt organu rentowego dowody z dokumentów. Dowody te nie były kwestionowane przez strony postępowania i nie budził zastrzeżeń Sądu co do ich wiarygodności, wobec czego Sąd dał im wiarę w całości i na nich oparł swoje rozstrzygnięcie. Dodatkowo Sąd oparł się również na dokumentach w aktach sprawy VII U 1495/13 na okoliczność postępowania w sprawie ponownego przyznania L. B. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania L. B. były niezasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył wysokości przysługującej odwołującemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W treści odwołania, a także na przełomie postępowania w niniejszej sprawie, L. B. podnosił szereg zarzutów w stosunku do skarżonych decyzji organu rentowego, kwestionując sposób wyliczenia renty.

Zasady obliczania renty z tytułu niezdolności do pracy przewidują przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383). Zgodnie z art. 62 ust. 1-3 ww. ustawy renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek emerytalny 60 lat.

Przy obliczaniu wysokości renty przepisy art. 53 ust. 3-5 stosuje się odpowiednio (ust. 1a). Renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy (ust. 2). Przy obliczaniu renty okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy

(ust. 3). Ponadto podstawę wymiaru renty ustala się według zasad określonych w przepisach art. 15-23 ustawy emerytalnej, obejmujących Rozdział 4 Działu I tejże ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczył wysokość renty odwołującego w sposób zgodny z zasadami wyrażonymi w powyższych przepisach. Odwołujący nie wykazał, aby organ rentowy dopuścił się sprzeczności, nieściśłości bądź też nieprawidłowości przy obliczaniu wysokości przysługującego mu świadczenia. Zaznaczenia wymaga, że niniejszej sprawie to po stronie odwołującego znajdował się obowiązek udowodnienia okoliczności podnoszonych w odwołaniu. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przenosząc tą regułę na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że ciężar udowodnienia faktu – w tym przypadku wady decyzji ZUS – na wnioskodawcy jako osobie wywodzącej z tego faktu skutki prawne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05; z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09). W przypadku zakwestionowania decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wydanej w przedmiocie ustalenia wysokości świadczenia zarzuty co do sposobu wyliczeń oraz ustalonych w efekcie ich przeprowadzenia wysokości świadczenia wnioskodawca winien jest w postępowaniu przed sądem odwoławczym podważyć trafność dokonanych przez organ rentowy wyliczeń i ustaleń, a także wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których byłoby możliwe wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem. Takich okoliczności ani twierdzeń odwołujący w toku niniejszego postępowania nie przedstawił, zaś jego argumentacja ograniczała się do ogólnego zakwestionowania wyliczeń organu rentowego, zgłaszaniu wątpliwości co do poszczególnych rachunków, jak również, na późniejszym etapie postępowania, prezentacji wywodów natury ekonomicznej co do sensowności istnienia systemu ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy, z zastrzeżeniem art. 101a. Redakcja tego przepisu nie uzależnia przywrócenia prawa do renty od ponownego stania się niezdolnym do pracy z powodu tych samych okoliczności stanu zdrowia, jakie stanowiły przyczynę stwierdzenia poprzedniej niezdolności do pracy, lecz w ogóle od powstania niezdolności w danym przedziale czasu. Podobnie w orzecznictwie wskazuje się, że nie ma znaczenia, czy dochodzi do przywrócenia tego samego stopnia niezdolności do pracy. Jeżeli przywróceniu prawa do renty towarzyszy zmiana stopnia niezdolności do pracy w stosunku do pierwotnie przyznanego świadczenia, organ rentowy dokona tylko odpowiedniej korekty wysokości renty (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 stycznia 2017 r. III AUa 1352/14). Skoro więc w przypadku odwołującego poprzednia niezdolność do pracy ustała dnia 28 lutego 2013 r., a kolejna powstała, zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego poczynionymi w sprawie VII U 1495/13, w dniu 22 sierpnia 2013 r., to znaczy, że warunek ponownego stania się niezdolnym do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty, umożliwiające zastosowanie art. 61 ustawy emerytalnej, został spełniony. Stąd też zasadne było zastosowanie przez organ rentowy kwoty bazowej przyjętej do obliczenia podstaw wymiaru poprzednio przyznanego świadczenia. Prawidłowo zostały również zastosowane wskaźniki waloryzacji, które zgodnie z Komunikatami Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytury i renty, wynosiły odpowiednio: w roku 2013 – 104,0% (M. P. z 2013 r. poz. 78), w 2014 roku – 101,6%

(M. P. z 2014 r. poz. 150), oraz w 2014 roku – 100,68% (M. P. z 2015 r., poz. 176).

Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom odwołującego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 21 listopada 2014 r., zapadły w sprawie VII U 1495/13, orzeczenie sądu o zmianie skarżonej decyzji w przedmiocie przyznania prawa do renty nie stanowi odszkodowania. Na mocy powyższego wyroku Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i przyznał odwołującemu prawo do renty od dnia 22 sierpnia 2013 r. Skarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 13 stycznia 2015 r. wykonano orzeczenie Sądu Okręgowego

i przyznano odwołującemu prawo do renty od dnia 22 sierpnia 2013 r., tj. dnia wskazanego w treści ww. wyroku, jednocześnie przyznając odwołującemu kwotę należności w wysokości 62.356,33 zł. Należność za okres od ustalonego przez Sąd dnia niezdolności do pracy do dnia przeliczenia renty, tj. okres od 22 sierpnia 2013 r. do 31 stycznia 2015 r., stanowi ekwiwalent za świadczenie, które odwołujący pobierałby, gdyby decyzja organu rentowego została wydana w sposób prawidłowy, tj. z uwzględnieniem prawidłowego okresu powstania niezdolności do pracy. W

żadnym razie nie jest to jednak odszkodowanie i nie ma żadnych podstaw do tego, aby jej tak traktować, a w konsekwencji nie było podstaw do zastosowania w przypadku tej należności zwolnień z konieczności pobrania podatku dochodowego. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 2032) organy rentowe są obowiązane jako płatnicy pobierać zaliczki miesięczne od wypłacanych bezpośrednio przez te organy emerytur i rent, świadczeń przedemerytalnych i zasiłków przedemerytalnych, nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych, zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, rent strukturalnych oraz rent socjalnych. Powyższe oznacza, że od kwoty należności przyznanej odwołującemu należało odprowadzić podatek dochodowy. Ponadto zgodnie z art. 34 ust. 4a ustawy o PIT zaliczkę obliczoną w sposób określony w ust. 2 zmniejsza się o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, o której mowa w art. 27b, pobranej w tym miesiącu przez organ rentowy ze środków podatnika. Tym samym organ rentowy był również zobowiązany do obniżenia należności o składkę na ubezpieczenie zdrowotne, która zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1938) wynosi 9% podstawy wymiaru składki.

Niezasadne były również zarzuty odwołującego co do niezaliczenia przez organ rentowy okresów wymienionych w treści odwołania. Okres studiów odwołującego został zaliczony w pełnym zakresie zgodnie z zaświadczeniem z dnia 3 września 2009 r. wystawionym przez Uniwersytet (...) (k. 25 tom II a.r.), co przedstawia wykaz okresów zatrudnienia w aktach organu rentowego (k. 116 a.r.). Okres pobierania zasiłku

dla bezrobotnych został zaliczony na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 6 ustawy emerytalnej, jednakże w mniejszym wymiarze, co było efektem uznania odwołującego za niezdolnego

do pracy w okresie od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. i od 22 sierpnia 2013 r. na stałe. Okres pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy nie został wymieniony w art. 6 i 7 ustawy emerytalnej, nie stanowi więc ani okresu składkowego, ani nieskładkowego,

tym samym nie ma możliwości jego uwzględnienia przy ustalaniu wysokości renty. Ponieważ odwołujący otrzymał prawo do zasiłku z dniem 22 maja 2012 r., zaś od 1 lipca 2012 r. był niezdolny do pracy, to uwzględnieniu podlegał okres od 22 maja 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. Co się z kolei tyczy okresu 65 dni zwolnień lekarskich oraz 21 dni zwolnienia z tytułu operacji biodra, które zgodnie z twierdzeniami odwołującego miały przypadać na okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, to wskazać należy, że przypadały one w istocie na czas niezdolności do pracy. Zgodnie zaś z powołanym w tym zakresie art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a i b ustawy emerytalnej okresami nieskładkowymi są okresy pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłaconego na podstawie przepisów Kodeksu pracy oraz zasiłków z ubezpieczenia chorobowego lub opiekuńczego. W tym czasie odwołujący nie pobierał wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, ani też zasiłków z ubezpieczenia chorobowego czy też opiekuńczego.

Żądanie przez odwołującego, aby przy obliczeniu wysokości przysługującej mu renty uwzględniono wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 404,17%, należało uznać

za całkowicie niezasadne. Zgodnie bowiem z art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%. Nie ma więc możliwości przyjęcia wskaźnika w wysokości wskazywanej przez odwołującego. Przywoływanie przez odwołującego intencji ustawodawcy w tym zakresie jest o tyle nieistotne, że treść ww. przepisu jest jednoznaczna i tym samym nie ma podstaw do tego, aby w przypadku odwołującego nie stosować takiej reguły jak w przypadku innych ubezpieczonych.

Podobnie za nietrafny należało uznać zarzut niezasadnego potrącenia na rzecz Urzędu Pracy. Wskazać należy, że zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach prawa pracy (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1065) w przypadku przyznania bezrobotnemu lub osobie, o której mowa w art. 43, renty z tytułu niezdolności do pracy za okres, za który pobierali zasiłek, stypendium, dodatek aktywizacyjny albo inne świadczenie pieniężne z tytułu pozostawania bez pracy, pobrane z tego tytułu kwoty w wysokości uwzględniającej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych i składkę na ubezpieczenie zdrowotne zalicza się na poczet przyznanego przez organ rentowy świadczenia. Kwoty te traktuje się jak świadczenia wypłacane w kwocie zaliczkowej w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z tych też względów konieczne było dokonanie przez organ rentowy na rzecz Urzędu Pracy (...) W. potrącenia kwoty wypłaconego odwołującemu zasiłku dla bezrobotnych za okres, w którym pozostawał on niezdolny do pracy.

Odnosząc się do roszczenia L. B. o odsetki za zwłokę w zapłacie poszczególnych składek, wyliczoną przez odwołującego na kwotę 4.882 zł Sąd miał

na względzie, że roszczenie to zostało pierwotnie zgłoszone wraz z odwołaniem od decyzji z dnia 13 stycznia 2015 r. Na dzień wydania tej decyzji, jak również decyzji w przedmiocie waloryzacji z dnia 2 marca 2015 r., również zaskarżonej przez odwołującego, organ rentowy nie rozstrzygał o odsetkach za opóźnienie zgodnie z żądaniem odwołującego. Miało to miejsce dopiero w ramach decyzji organu rentowego z dnia 20 maja 2017 r., na podstawie której organ rentowy odmówił odwołującemu wypłaty odsetek.

Prawo odsetek z tytułu opóźnienia w przyznawaniu i wypłacaniu świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych reguluje art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778), zgodnie z którym jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Zgodnie zaś z art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Z kolei przepis art. 118 ust. 1a stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Kwestionując stanowisko organu rentowego w przedmiocie decyzji o wypłacie odsetek odwołujący wskazał, że w toku postępowania o sygn. akt VII U 1495/13 w przedmiocie odwołania od decyzji ZUS w sprawie odmowy przyznania prawa do renty, organ rentowy wniósł o przeprowadzenie ponownej opinii biegłego sądowego, mimo iż stan faktyczny został ustalony na podstawie pierwszej z wydanych w sprawie opinii, czym przyczynił się do wydłużenia procesu. Taka jednak argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie przeprowadzono dowody z opinii biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii – zarówno opinii głównych, jak i uzupełniających. Opinie te mogły być kwestionowane,

w tym przez organ rentowy, który na etapie odwołania od skarżonej decyzji miał wszelkie prawo do składania wniosków dowodowych oraz zastrzeżeń co do poszczególnych dowodów, w tym także opinii biegłego. Samo skorzystanie przez pełnomocnika organu rentowego z prawa do złożenia wniosku o wydanie dodatkowej opinii w myśl art. 286 k.p.c. i jego negatywne rozpatrzenie przez Sąd Rejonowy, który zdecydował się na jego ustalenie uznając, iż zebrany materiał dowodowy jest wystarczający i nie wymaga uzupełnienia nie może być utożsamiane z tym, że organ rentowy dopuścił się opóźnienia w wydaniu decyzji w przedmiocie przyznania odwołującemu prawa do świadczenia rentowego. Nie można przypisać organowi rentowemu odpowiedzialności w opóźnieniu w nieustaleniu prawa do świadczenia ani niewypłaceniu tego świadczenia, o której mowa w art. 85 u.s.u.s., jedynie z tego faktu, że w toku postępowania składał wnioski dowodowe, które następnie zostały oddalone. Okoliczności stanu zdrowia odwołującego, które prowadziły do stwierdzenia, iż jest on niezdolny do pracy w stopniu częściowym od dnia 22 sierpnia 2013 r. na stałe, zostały ustalone dopiero na etapie wspomnianego wyżej postępowania przed Sądem Okręgowym, tym samym w ocenie Sądu za moment wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji należy uznać dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, a więc dzień 16 grudnia 2014 r. Z tego powodu, decyzja

o wznowieniu wypłaty renty z dnia 13 stycznia 2015 r., została wydana z zachowaniem terminu określonego w art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał odwołanie L. B.

od skarżonych decyzji za niezasadne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczył należne

mu świadczenie w sposób prawidłowy, dokonał jego waloryzacji zgodnie z obowiązującymi przepisami, jak również zasadnie odmówił wypłacenia mu odsetek za opóźnienie, z które nie był odpowiedzialny. Odwołujący natomiast nie wykazał nieprawidłowości w działaniach organu rentowego.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku i oddalił odwołanie.

Zarządzenie: (...)